

2. In het bestreden arrest is tevens artikel 8, lid 1, sub b, van verordening nr. 207/2009 onjuist toegepast doordat het Gerecht geen rekening heeft gehouden met de invloed en het belang van het begripsmatige verschil van de tekens bij de globale beoordeling van het verwarringsgevaar van de merken, die in zeer geringe mate visueel overeenstemmen en in geringe mate fonetisch overeenstemmen. Volgens vaste rechtspraak kan de begripsmatige inhoud van het aangevraagde merken de bovenhand halen op de zeer geringe mate van visuele overeenstemming en de geringe mate van fonetische overeenstemming die volgens het Gerecht bestaan tussen het aangevraagde merk en het oudere merk.
3. Ten slotte heeft het Gerecht artikel 8, lid 1, sub b, van verordening nr. 207/2009 onjuist toegepast door het bestaan van verwarringsgevaar van de betrokken tekens te beoordelen zonder rekening te houden met alle factoren die in casu relevant zijn voor de vaststelling van het bestaan van verwarringsgevaar. In concreto is het Gerecht voorbijgegaan aan een uiterst belangrijk gegeven van het feitelijke kader van de procedure: de herkomst, de geschiedenis, de geografische betekenis van het woord dat deel uitmaakt van de betrokken merken, en het symbolische verband met de door deze merken aangeduide waren. Bijgevolg heeft het Gerecht in die mate ook de feitelijke achtergrond van de procedure onjuist opgevat.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 78, blz. 1).

Beroep ingesteld op 18 juli 2014 — Europese Commissie/Republiek Oostenrijk

(Zaak C-346/14)

(2014/C 361/03)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: E. Manhaeve en G. Wilms, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Oostenrijk

Conclusies

Verzoekster verzoekt het Hof om:

- vast te stellen dat verweester de krachtens artikel 4, lid 3, VEU juncto artikel 288 VWEU op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, door bij de vergunning van de bouw van een waterkrachtcentrale aan de Schwarze Sulm de bepalingen van artikel 4, lid 1 juncto lid 7, van de kaderrichtlijn water 2000/60/EG ⁽¹⁾ onjuist toe te passen;
- de Republiek Oostenrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens verzoekster probeert Oostenrijk het in artikel 4, lid 1, van de kaderrichtlijn water als grondbeginsel neergelegde verbod op achteruitgang te omzeilen en komt het derhalve niet in aanmerking voor een vrijstelling op grond van artikel 4, lid 7, van die richtlijn.

Bij de toepassing van de richtlijn in de tijd dienen de lidstaten zich volgens de rechtspraak van het Hof gedurende de termijn voor uitvoering van de richtlijn te onthouden van maatregelen die de verwezenlijking van het doel van deze richtlijn ernstig in gevaar zouden brengen (artikel 4, lid 3, VEU juncto artikel 288 VWEU).

Verweerster heeft in haar nieuwe besluit de watertoestand van de Schwarze Sulm alleen anders gewaardeerd. Deze gewijzigde indeling („goede” watertoestand in plaats van „zeer goede”) is in strijd met het oorspronkelijke beheersplan. Vaststellingen en evaluaties in het beheersplan mogen niet ineens door middel van een ad-hoc-administratief besluit op basis van nieuwe criteria worden gewijzigd. Anders zouden wezenlijke inhoudelijke bepalingen van de kaderrichtlijn water, zoals in casu het verbod op achteruitgang, en belangrijke procedurevoorschriften, zoals bijvoorbeeld de inspraak van het publiek, gemakkelijk worden omzeild.

(¹) Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB L 327, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Judecătoria Câmpulung (Roemenië) op
21 juli 2014 — Maria Bucura/SC Bancpost SA**

(Zaak C-348/14)

(2014/C 361/04)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Judecătoria Câmpulung

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Maria Bucura

Verwerende partij: SC Bancpost SA

Interveniërende partij: Vasile Ciobanu

Derde-beslagene: SC Raiffeisen Bank SA

Prejudiciële vragen

- 1) Is de nationale rechter bij wie verzet is gedaan tegen de tenuitvoerlegging van een kredietovereenkomst betreffende de uitgifte van een kredietkaart van het type American Express Gold, wanneer de toestemming tot de tenuitvoerlegging in afwezigheid van de consument is verleend, volgens richtlijn 93/13/EEG (¹) gehouden om, zodra hij over de daartoe noodzakelijke juridische en feitelijke gegevens beschikt, ambtshalve het oneerlijke karakter te onderzoeken van de in de betrokken overeenkomst opgenomen vergoedingen — a) vergoeding voor de verstrekking van de kaart; b) jaarlijkse vergoeding voor het beheer van de kaart; c) jaarlijkse vergoeding voor het beheer van de bijkomende kaart; d) vergoeding voor de verlenging van de kaart; e) vergoeding voor de vervanging van de kaart; f) vergoeding voor de wijziging van de pincode; g) vergoeding voor geldopname aan automaten of aan een loket (van de eigen bank of van andere banken in Roemenië of het buitenland); h) vergoeding voor de betaling van door handelaren geleverde goederen en/of verleende diensten in Roemenië of in het buitenland; i) vergoeding voor het afdrukken en verzenden van rekeningafschriften; j) vergoeding voor de raadpleging van het saldo via geldautomaten; k) vergoeding voor betalingsachterstand; l) vergoeding voor de overschrijding van de kredietlimiet; m) vergoeding voor onterechte weigering van betaling — waarvan de hoogte niet in de overeenkomst is gespecificeerd?
- 2) Is de vermelding van de jaarlijkse rente in de volgende bewoordingen: „De rente over het krediet wordt berekend op grond van het dagsaldo, verdeeld naar posten (betalingen, kasopname, kosten en vergoedingen), en de hoogte van de dagrente die gedurende de berekeningsperiode van toepassing is. De rente wordt dagelijks berekend volgens de volgende formule: de som van de producten van het bedrag van alle dagsaldoposten en de op de betrokken dag geldende dagrente; de dagrente wordt berekend als de jaarrente gedeeld door 360 dagen” — welke vermelding essentieel is in het kader van richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet, zoals gewijzigd bij richtlijn 98/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998, die een vergelijkbare formulering bevat — duidelijk en begrijpelijk geformuleerd in de zin van de artikelen 3 en 4 van richtlijn 93/13?
- 3) Kan de rechter overeenkomstig richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet (²), zoals gewijzigd bij richtlijn 98/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 (³), en richtlijn 93/13/EEG van de Raad, indien de overeenkomst niet de hoogte van de op grond daarvan verschuldigde vergoedingen en, bij de wijze van berekening van de rente, niet de hoogte van die rente vermeldt, oordelen dat wegens het ontbreken van deze vermeldingen in de consumentenkredietovereenkomst het verleende krediet als kosten- en rentevrij moet worden beschouwd?